

**„Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti.
Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám
Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním.“
Řím 8, 26.**

Březen 2021

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 6.3. – Oběť pro naši záchranu
- 13.3. – Kreativní láska
- 20.3. – Touha všech národů
- 27.3. – Nová země

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
6.3.	Petr Kimler	Hynek Dona
13.3.	Petr Chára	Pavel Pimek
20.3.	Pavel Pimek	Milan Kubičík
27.3.	František Tomanec	Hynek Dona VP

Po dobu omezení se setkáváme každou sobotu online.

Blahopřání k narozeninám

- 5.3. – Pimková Zdeňka
- 14.3. – Mroček Bohumil
- 21.3. – Tyšerová Květuše
- 31.3. – Vráblová Adéla

ADRA Klub zdraví informuje

Čtvrtek 4. března 2021 v 17.00 hodin – „**Tomáš Garrigue Masaryk ve Svaté zemi – málo známá fakta**“, on-line beseda ing.**Jaromíra Vykoukala** v rámci akce *Chaverut - přátelství*. Aktuální odkaz na besedu na stránkách KZ ValMez pod odkazem Chaverut.

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10 063
• misie	1 063
• 13 sobota	13 063
• stavební fond	44 063
• sociální fond	20 063
• ADRA	222 063

Milé sestry a bratři,

chtěl bych vám poskytnout krátký přehled sborového sociálního fondu založeného vloni, který zatím využívá Kryštůfek Kuráň.

Celkem bylo od vás všech darováno za rok 2020 : 12.596,- Kč

Zároveň bylo celkem vydáno: 8.669,- Kč

Zůstatek pro rok 2021 : 3.927,- Kč

Celkem jste tedy darovali od založení sociálního fondu do 28.2.2021 - 13.019,- Kč.

Položkový seznam plateb byl a zase bude přiložen na celkové soupisce, která je každou sobotu (v případě prezenční bohoslužby) k dispozici na stolku u kasičky.

Chtěli jsme také pozvat Kryštůvka i s jeho maminkou do sboru, ale zatím to nebylo možné. Tak snad se celková situace změní a toto setkání se uskuteční, abychom si mohli společně pohovořit a vzájemně se také poznat. Všem přejeme Boží požehnání a zároveň děkujeme za vaši ochotu a štědrost v dávání.

Petr Chára

Jak dnes žije...

Jarka Pražanová

Nacházím se v Hrušovanech u Brna. Díky Pánu jsem zatím v pořádku, koronavirus mne dosud nenavštívil. Z našeho sboru se s ním potýkaly dvě mladé rodiny z vesnice Jevišovky, a Sovišovi z Mikulova. Možná si na ně pamatujete, oni nás prováděli po Pálavě, když jste tady byli na Babinci v roce 2018. Nedávno jsem si prohlížela fotky z tohoto výletu.

Moc děkuji za časopis, kdybyste mi ho posílali, tak bych byla ráda. Je opravdu velice obsáhlý. Ten, který jsem dělala já, byl jen takový informátor, co se má dít v dalším měsíci, tomu vašemu se vůbec nemůže rovnat. Jestli mě něco zajímavého o mně napadne, tak to zkusím napsat a poslat.

Doufám, že koronavirová doba pomine, nebo alespoň ztratí svou sílu a bude možné zase trochu cestovat. Pak bych se určitě ráda podívala na Valašsko. Mám tam svou malou "základnu" na Trojáku, tam jsme hodně bývali a Smilkovi jsou tak hodní, že k nim stále můžu jezdit. Pak mám dceru na Vsetíně a rodinu vnuka - tedy i pravnoučata. Také bych se moc ráda podívala do Valmezu, to bych se sešla s děvčaty z mojí bývalé práce a do sboru bych se taky těšila.

Zatím Vás zdravím a přeji Boží ochranu a požehnání.

Jarka Pražanová

Hospodin zachová všechny, kdo ho milují

6. února 2021 zemřela sestra Milada Zbranková, rozená Čechová v Baťově nemocnici ve Zlíně, kam byla odvezena z Domova spokojeného stáří v Pozlovicích u Luhačovic. Zde trávila poslední roky svého života. Žila v tichosti a „usebrání se“. Měla kontakt s naším bratrem, který zde pracoval a také telefonický kontakt se svoji sestrou Růženu Popeskovou, rozenou Čechovou, se kterou si téměř obden telefonovaly a podporovaly se i modlitebně.

Rozloučení se sestrou se konalo v Krematoriu města Zlína v úzkém rodinném kruhu podle povoleného počtu osob v této covidové době. Mladší sestra Růžena se s ní rozloučila slovy Bible: *„Ježíš řekl: Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne s vyjádřením, že slovo Boží je to nejcennější, co v životě našla.“* Dále zaznělo: *„Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít“*, s vyjádřením, že toto slovo jak věříme, platí i na Miladu. S myšlenkou na pozůstalé bylo připomenuto i Boží

ujistění: „*Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.*“. Slova, kterými se chtěla se svou sestrou rozloučit, přečetl pozvaný bratr farář ČCE Petr Pivoňka. Rozloučení bylo zakončeno společnou modlitbou *Otče náš*.

Jsme vděční za život a cestu sestry Milady. Zvláště v poslední době se přimkla k Pánu a Spasiteli v pravidelném ztišení se na modlitbě. Pohřeb vyřizoval starší vnuk Tomáš, a mladší Martin zařizoval, co bylo třeba, aby babičce ulehčil životy – oba svoji babičku měli velice rádi.

Narodila se ve Vidči u Rožnova 1. ledna 1934, kde prožila téměř celý život. Byla vdaná, pracovala v Tesle Rožnov, později v zemědělském družstvu ve Vidči a opět v Tesle Rožnov. Měla jednoho syna Jaroslava, který zemřel ve svých 55 letech. Manžel Jaroslav zemřel taktéž mladý ve 46 letech. Milada měla neléčené onemocnění, na které se dlouho nepřišlo, a tak trpěla ona i její rodina. Až v posledním úseku života dostala tu správnou diagnózu, dostávala správný lék a prožila klidné roky v Domově „Spokojené stáří“ v Pozlovicích u Luhačovic. Odsud byla

odvezena s postižením mozkové mrtvice do Nemocnice Tomáše Bati ve Zlíně, kde poté zemřela 6. 2. 2021.

Poselství adventní víry přijímala od své maminky Anny Čechové, bratra Bláži Balcara a Jindry Kimlera, který se přistěhoval s rodinou z Pardubic do Valašského Meziříčí. Byla pokřtěna na vyznání své víry. Bratr kazatel Jindra pravidelně navštěvoval Čechovu rodinu ve Vidči, dokud nebyl přeložen na sbor Hranice okr. Přerov.

Vzpomínka Pavla Pimka

♥ Jednou v neděli počátkem léta jsme se vypravili na nedělní výlet do Bílých Karpat, do chráněného území okolo zříceniny hradu Vršatec. Milada Zbranková byla také účastnicí. Přírodu měla velmi ráda. Narodila se a vyrůstala na Videčských pasekách, a když se provdala, přestěhovala se opět na paseky, tentokrát paseky Vidče pod Jedlovinou. Byla téměř rostlá s okolní Valašskou přírodou.

Na onom výletě do chráněného území Vršatce byla Milada velice nadšená a obdivovala pestrost biodiverzity na zdejších loukách. Každou chvíli nadšeně zvolala: „Jeee! Divizna! Řepík lékařský! Oregano!“

Své nadšení zúročila na zpáteční cestě přes chráněné horské louky tím, že i přes zákazy si natrhala náruč řepíku, oregána a dalších léčivých rostlin. A tak my, ostatní účastníci výletu, jsme se na zpáteční cestě k autům modlili, abychom nepotkali strážce chráněné oblasti.

Nakonec všechno dobře dopadlo a vrátili jsme se v pořádku domů s Miladkou Zbrankovou a její obrovskou kyticí léčivých rostlin.

Pozdrav ze severu

Milí valmezáci. Je to už rok a půl, co uléhám pod ostravským sluncem, ale zapomenout na vás nemohu. A ani se mi nechce. Některé z vás jsem

viděl vyrůstat, jiné jsem viděl, jak trvalé vzdorují stárnutí. Pokud si dobře vzpomínám, nikdo z vás za doby mého působení neodešel k Pánu.

Více vás asi zajímá, jak se mám. Vypadám stále stejně a chce se mi říci, že se mám stále lépe. Ani doba covidová mě

nezlomila. Naopak. Chvilé zavření doma jsou chvíle zastavení, sebezpytování a hledání. A tak vzpomínám na minulý rok v dobrém. Snad mohu o sobě říci, že zažívám duchovní oživení. Karanténa mi pomohla i ve více přízemních záležitostech. Během jarní karantény jsem konečně začal znovu cvičit, během podzimní jsem konečně začal vařit. Takže jsem se vlastně stal dokonalým mužem :-).

Ještě bych vám chtěl povědět o svých sborech. Sloužím dvěma: Bohumínu (14 členů) a Dětmarovicím (38 členům). Obě dvě společenství jsou velmi milá, nekonfliktní a zbožná. V obou

se nám daří pokračovat v činnosti i v pandemické době. Na online platformě Jitsi Meet (stejnou používáme ve VM – pozn. redakce) se scházíme několikrát týdně. Sobotní bohoslužba probíhá standardně podle programu kázání, taktéž i sobotní škola. Pomocí funkce Sdílení obrazovky pouštíme písně z YouTube nebo nechám zahrát něco ze Siónského zpěvníku od br. Vladára. Sami raději nezpíváme – to se opravdu nedá přes internet poslouchat :-). Každý sbor pak má svou skupinku. Bohumín studuje v úterý Kázání na hoře, Dětmarovice život Ježíše podle knihy Ten, který přichází. Velmi zajímavý projekt máme v pátek. V lednu oba sboru prošly programem duchovního cvičení Deset dní modliteb za vylití Ducha svatého. Rozhodli jsme se na to navázat dvouměsíční přípravou na motivy knihy Kroky k osobnímu oživení. Více než o studiu je to o otevírání se Boží moci. Funguje. I mě samotnému to otevírá nové perspektivy v životě. Doporučuji.

Mějte se dobře, Bůh vám žehnej, velké věci od něho očekávejte.

Váš Pavel Kostečka

„Izrael a my“

Bylo léto r. 2003. Když syna Petra Kimlera napadlo, co kdybychom zpestřili v našem sboru CASD na Hřbitovní život nějakou bohuľibou osvětovou činností ve spolupráci s ICEJ, která by rozhýbala stojaté vody ve Valmezu a přitáhla i přátele a zájemce z řad křesťanů i spoluobčanů. – Téma „Izrael a my“ nebylo náhodné. V Izraeli doznávala 2. Intifáda, která za sebou zanechala přes 250 zavražděných Izraelců z řad mužů žen i dětí od nové vlny násilí sebevražděných atentátníků rozpoutanou Arafatem!

Motto ICEJ je: Izajáš 40,1-2. *„Potěšte, potěšte můj lid,“ praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, provolejte k němu: Čas jeho služby se naplnil, odpykal si své provinění. Vždyť z Hospodinovy ruky přijal dvojnásobně za všechny své hříchy“.*

Bratr Franta Tomanec coby vedoucí sboru byl pro, a zapůjčení modlitebny bylo odsouhlaseno i kazatelem. Zauvažovali jsme o přednášejících. Připadl v úvahu zkušený řečník a předseda Mezinárodního křesťanského velvyslanectví (ICEJ) br. Mojmír Kallus. Byli jsme upřímně dychtiví si poslechnout čerstvé zážitky z pravidelných návštěv Izraele za dcerou a zetěm kazatele br. Ludvíka Švihálka. Nu a jako třetí nás napadl předseda Společnosti křesťanů a Židů (SKŽ), kterým byl br. Robert Řehák. Zbývalo určit přesné termíny v měsíci březnu příštího r. 2005 a pozvat řečníky.

Iniciativy se ujal Petr Kimler s manželkou Simonou. Natiskl v zaměstnání pozvánky, oslovili jsme řečníky, kteří souhlasili. – Prosili jsme Pána, aby nad celou akcí vzal záštitu a dohled. Byli jsme překvapeni dobrým ohlasem i návštěvností. To byl nultý ročník.

Byli jsme mile překvapeni, když jsme koncem léta zjistili, že město Valašské Meziříčí vybuďovalo pietní pomník obětem holocaustu v místě bývalé a zbořené synagogy ve Vodní ul. V měsíci září 2004 byl slavnostně

odhalen, za přítomnosti vedení města, zástupců ŽO Ostrava, ŽO Olomouc a široké veřejnosti.

„CHAVERUT = PŘÁTELSTVÍ Valaška s Izraelem“

To nás povzbudilo natolik, že jsem s dalším dobrovolným pracovníkem ICEJ Radomírem Hubálkem navštívil pana místostarostu Ing. Bohdana Mikuška a nabídli městu spolupráci v pořádání pravidelných akcí, pod novým názvem Chaverut = Přátelství Valaška s Izraelem. Typ jsme dostali od pana velvyslance Arthura Avnona. Chaverut je hebrejské slovo pro hlubší formu přátelství. Ještě jedno setkání bylo v modlitebně na hřbitovní s rabínem Moše Chaim Kollerem r. 2005 ale již pod novým názvem, a další ve stejném jarním turnusu již byla na neutrální půdě zámku Kinských. Následující roky jsme přesídlili do reprezentativnějšího zámku Žerotínů. Kde se pořádá Chaverut stále.

Jsmo vděční Pánu, že projekt Chaverut = Přátelství nám vygeneroval „přidanou hodnotu“. Již 13 roků se scházíme pravidelně 1x/měs. na společných ekumenických modlitebních, prosíme za evangelizaci města, za obrácení našich spoluobčanů a vzájemně si žehnáme a vyprošujeme pokoj Jeruzalému.

Prohlubování této „přidané hodnoty“ spočívá i v tom, že když se sejde tradiční římsko-katolík s tradičním protestantem a hledají společné kořeny Abrahamovy víry, najednou zjišťují, že věcí, které nás spojují je mnohem více, než těch, které nás rozdělují. Animosita se vytrácí při našem poznávání se, při společném studiu Božího Slova a modlitbách.

Letos máme již 17. ročník, který kvůli covidovým omezením probíhá online. Odkazy na jednotlivé akce najdete na internetových stránkách KZ pod odkazem Chaverut.

MĚSTO VALAŠSKÉ MEZIRÍČÍ

Město Valašské Meziříčí ve spolupráci
s českou pobočkou ICEJ připravilo

17. ročník festivalu věnovanému Izraeli

חברות Chaverut/Přátelství

Hlavní program:

Neděle 14.02. v 15:30 h – Muzejní a galerijní centrum v zámku Žerotínů

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ FESTIVALU

Vernisáž výstavy **TGM A SVATÁ ZEMĚ**. Výstava potrvá do 14.03.2021.

Neděle 14.02. v 16:00 h – M-klub v zámku Žerotínů

IZRAEL, ZEMĚ PŘÍBĚHŮ – přednáší **Jakub Szántó** (novinář, televizní reportér a bývalý zahraniční zpravodaj České televize na Blízkém Východě).

Čtvrtek 25.02. v 17:00 h – Muzejní a galerijní centrum v zámku Žerotínů, Freskový sál

VÝZNAM ŠABATU V RABÍNSKÉM JUDAISMU – přednáší teolog **Pavel Hošek**. Pořádáno ve spolupráci s místní pobočkou České křesťanské akademie.

Neděle 28.02. v 16:00 h – M-klub v zámku Žerotínů

SYMBOLIKA ZNAKŮ HEBREJSKÉ ABECEDY – přednáší **Jaroslav Achab Haidler** (herec, překladatel, fotograf, regionální politik a hebraista).

Čtvrtek 04.03. v 17:30 h – Přednáškový sál v Komunitním centru

TOMÁŠ GARRIGUE MASARYK VE SVATÉ ZEMI – MÁLO ZNÁMÁ FAKTA – přednáší **Jaromír Vykoukal** (popularizátor vojenské historie a průvodce Izraelem). Pořádáno ve spolupráci s ADRA Klubem zdraví.

Neděle 07.03. v 19:30 h – Malá scéna za oponou v zámku Žerotínů

GILAD ATZMON & BAND – koncert izraelského jazzového saxofonisty

a klarinetisty. Doprovází **Petr Beneš** (Česká republika) – piano, **Taras Vološčuk** (Ukrajina) – kontrabas, **Dušan Černák** (Česká republika) – bicí nástroje.

Neděle 14.03. v 16:00 h – Velký sál v zámku Žerotínů

AKTUÁLNÍ SITUACE NA BLÍZKÉM VÝCHODĚ – beseda s vel-vyslancem Státu Izrael v ČR **Danielem Meronem** a ministrem zahraničí ČR **Tomášem Petříčkem**.

Neděle 28.03. v 19:00 h – M-klub v zámku Žerotínů

MLČENÍ – divadelní představení spolku **Na cestě** (životní etapa jedné židovské rodiny v průběhu několika válečných let).

Středa 07.04. v 19:30 h – Kino VALMEZ

FOXTROT (drama, Izrael 2017, režie **Samuel Maoz**, hebrejsky s českými titulky). Ocenovaný film se zabývá tématy viny, ztráty a traumata, která se v izraelské společnosti přenášejí z generace na generaci.

Doprovodný program:

KAM ZMIZEL JÁKOB? Questing s detektivním příběhem, který nás zavede na místa zmizelých židovských památek ve Valašském Meziříčí.

Informace a online verze od 14.02.2021 na stránce <http://www.kzvalmez.cz/>, tištěná verze k dispozici v Turistickém informačním centru Šýpka nebo na podatelně MeU na ulici Soudní.

Upozornění: V případě, že z důvodu nařízení vlády ČR v souvislosti s pandemií covid-19 nebude možno některé akce festivalu uspořádat s účastí veřejnosti, bude zajištěn online přenos na webových stránkách <http://www.kzvalmez.cz/>. Aktuální informace o konání jednotlivých akcí festivalu budou k dispozici na webových stránkách <http://www.kzvalmez.cz/>

Srdečně Vás zveme / Bližší informace: Zdislava Odstrčilová (777 672 902)

Bohdan Mikušek (737 263 912) • Jindřich Kimler (603 154 532) • Změna programu vyhrazena

NA HŘBITOVNÍ JEDNA (o co se tam jedná?)

Plakátovací plocha

Ve vrcholné době covidové, kdy není co vylepovat, se na meziříčských plakátovacích plochách objevily vedle sebe dvě pozvánky. Jedna upozorňovala na akci Chaverut, druhá na přednášku Tomáše Hasmandy. Patrně si nikdo z kolemjdoucích neuvědomil, že kořeny obou akcí sahají na **HŘBITOVNÍ JEDNA**.

Festival *Chaverut*, chcete-li *Přátelství*, začal před sedmnácti lety nevinnou třídní sérií besed s názvem Izrael a my. Všechny se konaly na

výše uvedené adrese. Díky neúnavnému propagátoru židovského národa, Jindřichu Kimlerovi, došlo ke spolupráci s místní radnicí, v jejíž režii dostal zmíněný festival současnou tvář a Valašské Meziříčí tak vešlo do povědomí nejen tuzemských vládních špiček, ale vědí o něm i v samotné Svaté zemi. Naše město v té souvislosti už navštívilo nejen několik izraelských velvyslanců, ale i řada českých ministrů a dalších odborníků na blízkovýchodní problémy. Naposled, tedy v neděli 14. února tohoto roku, například veřejnosti posloužil zajímavou besedou známý televizní zpravodaj Jakub Szántó. Vzhledem k současné situaci byla vysílána on-line a lze ji vyhledat na youtube.

Sbor církve adventistů ve Valašském Meziříčí ve spolupráci s ICEJ - Mezinárodní křesťanské velvyslanectví v Jeruzalémě a SKŽ - Společnost křesťanů a Židů pořádají soubor tématických přednášek pro širokou veřejnost

IZRAEL a MY

kteř se konají vždy v sobotu v 17:30 hod. v modlitebně církve adventistů ve Valašském Meziříčí, Hřbitovní ulice č.1

KDY?	KDO?	O ČEM?
6.března	RNDr. Mojmír Kallus předseda ICEJ	Izrael a církev Hebrejské kořeny křesťanství
20.března	Ludvík Švihálek kazatel církve adventistů	Izrael všera Co můžeme vidět v Izraeli z biblických dob
27.března	Mgr. Robert Řehák předseda SKŽ	Vztah židovských a křesťanských svátků

Informace : p. Kimler – mob.: 603 153 655 Srdečně Vás zveme, vstupné dobrovolné

Druhá beseda se uskutečnila o tři dny dříve a byla pořádána v rámci Národního týdne manželství. Tomáš Hasmanda, někdejší žák sobotní školky na **HŘBITOVNÍ JEDNA** v ní povídal o problematice vztahů mezi mužem a ženou. Také tato přednáška byla přenášena on line a celý její záznam lze vyhledat na youtube. Není bez zajímavosti, že akce byla uskutečněna na základě objednávky současné místostarostky Zdislavy

Odstrčilové a pořadatelem se stala instituce Zdravé město ve spolupráci s ADRA klubem zdraví. Ten se ostatně narodil na úplně stejné adrese jako

výše zmíněný Chaverut. Kromě toho úplně Nejvyššího jej má pro změnu na svědomí nestárnoucí Květa Tyšerová.

Danek Škrle vícešampiónem!

Jak informovala veškerá regionální média, student Střední školy stavební ve Valašském Meziříčí, Daniel Škrle získal druhé místo v soutěži Stavby z vlnité lepenky o nejlepší model letištního terminálu. Kromě toho dostal za stejný model Cenu zaměstnanců pořádající společnosti. Málokdo ovšem ví, že toto nadprůměrně úspěšné modelářské dílo vzniklo na adrese **HŘBITOVNÍ JEDNA**, kde bylo po nějakou dobu ve sborové místnosti k vidění. Perspektivnímu architektovi, který bydlí ve stejné budově, co nejsrdečněji blahopřejeme! A také doporučujeme, aby neusnul na vavřínech a v budoucnu opět oslnil nějakým podobně neotřelým nápadem!

Radost v době covidové

Pokud se někomu zdá, že sborové prostory na **HŘBITOVNÍ JEDNA** zejí prázdnotou, podlehl velkému omylu. Jedenkrát, dvakrát, někdy i vícekrát týdně se tady schází koordinátorky Dobrovolnického centra ADRA Valašské Meziříčí, Naďa Šímová a Lidka Obadalová. Nedávno sem za nimi zavítala i jedna komunikativní dobrovolnice z Jablůnky. Sotva vstoupila do boční místnosti, její zrak ulpěl na plakátku, který tu nějaký dobrodinec po vzoru Martina Luthera připevnil na dveře. Zmíněná postarší dáma okamžitě zajásala: „To je krása! Vedle roušek, rukou a rozestupů tu vidím další doporučené „R“, a to radost!“ Upovídané dámě se na uvedené adrese tak zalíbilo, že ji odtud její venku čekající manžel nemohl dlouho odtrhnout. Podařilo se mu to díky telefonu až na třetí zoufalý pokus. Velké poděkování náleží nejen autorům zmíněného plakátku, ale i nezbedníkovi, který jej na uvedené místo vylepil.

Franta publikán Tomanec

Střípky vašich vzpomínek

Vzpomínky na Ivanku

Ivanka Balcarová byla ode mě sice mladší o 4 roky, ale v mnohých věcech mne předčila. Uměla krásně kreslit, byla ochotná pomoci tam, kde to bylo třeba, uměla pěkně hrát na klavír (a mně to naučila). Byla rozhodná, nebojácná, do všeho se pouštěla s nadšením. Jedno z mála, co neuměla, bylo zpívání. Zpívala strašně falešně, ale zpívala ráda. Když jsem přišla k Balcarům a Ivanka byla sama doma, s radostí začala zpívat a já ni: „Ivo, nezpívej, rve mi to uši!“ A Iva pohotově odpověděla: „ Tak si je zacpi a neposlouchej!“

Jednou dostala odvážný nápad. Chtěla ve sboře všem ukázat, že není zas až tak nemožná a tak začala zpívat písničku *Znám já jednu ovečku*. Ta písnička má asi 6, 7 slok. Po druhé sloce někdo spadl ze židle, při třetí už to všem škubalo v koutkách a sklonění někam ke konci židlí s hlavou v dlaních se lidi dusili smíchy, při další sloce se strýc Balcar zvedl a odešel. Iva tenkrát brečela a strašně dlouho trvalo, než ji vůbec někdo dostal na stupínek. Až později, když teta Válková dirigovala sborový zpěv, se postavila mezi silné hlasy sopránu a to jí šlo docela dobře, když se někoho „chytla“. Dnes v pražském sboru běžně hraje na klavír a doprovází.

Ale Iva uměla ještě spoustu věcí – nadchnout mně pro něco. A tak jsme spolu založili klub Světlušky dobrých činů. Měly jsme svoji kroniku schovanou se všemi ostatními poklady u tety Kabelíkové, aby nám nepovolané osoby do našich tajností nenahlížely. Vymyslely jsme si, že každý den budeme dělat dobré skutky a tam si to pak budeme psát. Nebo že se pravidelně naučíme nějaký verš zpaměti. Pak jsme přibrali do našeho „ klubu“ Vladku Adámkovou, vnučku od tety Kitzbergerové a později Vlastu Škrlovou. To už jsme byli 4, tudíž Čtyřlístek. Pak se nastěhovali do sboru Klvánkovi a Iva chtěla do klubu přibrat i Ellen, sice nás bylo víc, ale vzali jsme ji mezi nás. Zažívali jsme společně krásné chvíle, například jsme jednou o prázdninách jeli do Rožnova ke Kitzbergerům, přespali jsme u nich a druhý den jsme šli na koupaliště. Ráda na ty chvíle vzpomínám.

Klvánkovi kromě svých dětí měli ještě jednoho adoptovaného syna Eduarda, který bydlel v Čechách. Když se rozhodli, že za ním pojedou, prosili mně a Ivu, abychom uklidily sbor. Sbor jsme uklidily, napsaly vzkaz něco v tom smyslu, že u nich byli zloději, co jim ukradli kýbl, vodu, jar a hadr. Pak jsme si klíďo píďo hrály na klavír (čas pro nás přestal existovat) a kdesi po 10 hodině večer jsme se rozhodly, že slavnostně půjdeme domů. Šly jsme pomalinku, vykládaly si a najednou Iva vyděšeně šeptá: „ Dano, vidíš tam toho chlapa? Ten nás celou dobu pronásleduje! Honem přidejme!“ Tak jsme utíkaly, jak nám to jen nejrychleji šlo (Iva byla rychlejší, jelikož měla rozhodně delší nohy než já). A chlap furt za náma. Když už jsme byli na sídlišti blízko Balcarů, tak ten „ chlap“ nás už doháněl a do té tmy zařval: „ Ivano, Dano! Jste normální??? Počkejte na mně! No vy dostanete obě dvě! Řekl jsem jasně, do deseti doma!“ Strýc Balcar! Šel nám naproti, protože měl strach, aby nám někdo něco neudělal. Ivu dovedl domů s větou, že - doma si to ještě vyřídíme – a mně doprovodil domů na Křížnou.

Daniela Klečková

Svěží vítr aneb pohledy mladých

V době, kdy se naše sbory nemohou scházet na bohoslužbách, je i naše mládež uzavřena ve svých domovech. Všechny jejich akce, na které se vždy tolik těší, byly zrušeny. Jak se s danou situací vyrovnávají? Vídají se vůbec? Neoslabuje se jejich víra?

„Po vzoru našich rodičů jsme se s několika kamarády rozhodli, že se budeme jednou týdně setkávat prostřednictvím sociálních sítí. Vždy pátek v 18.30 hodin se každý z nás připojí k messengeru, abychom si společně zahájili sobotu. Nejprve si přečteme krátké zamyšlení a jednu kapitolu z Bible. Sdělujeme si své myšlenky, prožitky a diskutujeme nad daným tématem. I přesto, že jsme si v období karantény odvykli na komunikaci s druhými lidmi, mají tyto hovory velký úspěch. Na konci každého online setkání si navzájem povídáme o tom, kdo je více unavený z online výuky a podobná témata, která jsou v dnešní době opravdu trendy. Krásné je, že se k nám přidali i lidé, kteří nemají tak pevnou víru v Ježíše Krista, nebo Ježíše teprve poznávají. Věřím, že by tato setkání mohla být jejich novým začátkem, a posílněním našeho předávání Boží lásky a víry.

Kontakt udržujeme také tak, že si někdy zahrajeme společně online hru. Vždy se dobře bavíme a pomáhá nám to upevňovat přátelské vztahy i v době, kdy se nemůžeme osobně setkat.

Už se těšíme, až omezení pominou a uskutečníme nějaké společné akce, a to nejen křesťanské, ale i obyčejné „blbnutí“ v přírodě či tělocvičně. Asi nejvíc se těším na to, jak si spolu zajdeme zahrát laser games, což je něco jako hra na honěnou, při které ale musíte protihráče trefit laserovou pistolí do vesty, která začne blikat, a tím ho na chvíli vyřadíme ze hry a získáme tak bod.

Moji kamarádi mi moc chybí, ale věřím, že s Pánem všechno přečkáme a že se brzy spolu uvidíme.“

Adéla Vráblová

Příběh z Nového Hrozenkova

Rádi bychom se s vámi podělili o radost a Boží blízkost, kterou jsme mohli zažít. I když to nebylo bezprostředně ve Valašském Meziříčí a ani na Vsetíně... Je to nádherné, že Boží povolání Jeho dětí není omezeno na konkrétní území... Jeho Duch je vede, kam On sám chce ☺.

Pánu Bohu není lhostejný osud žádného z nás, proto i v těch temných stránkách našich životů čeká, až mu dovolíme, otevřeme svá srdce, aby mohl vstoupit... Pán slyší volání o pomoc každého z nás, proto nás přes doporučení seznámil s osudem jedné rodinky. Dozvěděli jsme se, že se jedná o čtyřčlennou rodinu se dvěma dorůstajícími chlapci, která potřebuje pomoc, protože žijí v nelidských podmínkách, v nouzi. To bylo vše, co jsme o nich věděli a byli jsme upozorněni na to, že se může stát, že když k nim přijdeme, budou rodiče opilí.

Cítili jsme v našich srdcích, že k nim musíme přijet co nejdříve. Nevěděli jsme, do čeho se pouštíme, jen jsme cítili, že tam máme jet, že to po nás Pán chce. Vše jsme tedy svěřili do Jeho rukou. V modlitbách jsme se mu odevzdali, prosili jsme, ať nás Pán propojí svojí láskou naše srdce a srdce této rodinky, ať nám ukáže jejich potřeby. Se spolehnutím na Pána jsme vyrazili na cestu. Neměli jsme dopředu nic připravené, říkali jsme si, že až na místě uvidíme, co jim řekneme, VERĚLI jsme Pánu.

Dorazili jsme na místo, podle popisného čísla v navigaci jsme dorazili k velkému domu. Mladík, který vyšel ven, nás nasměroval na rozpadající se dům poblíž. A tak jsme po namrzlém sněhu začali šlapat do kopečka. Viděli jsme, že z domu vyšel pán a také jsme viděli, že Pán Bůh srdce lidí připravil. Viděl jsem, aniž bychom ho ještě oslovili, že v srdci je už Kristova láska a viděl jsem i zář v jeho tváři. Spontánně jsem mu řekl, že jsme věřící, že nás k nim přivádí Pán Bůh, že jim chceme pomoci, pokud nám to dovolí. Naznačil rukou, že máme vstoupit do jeho domu a vřele nás pustil dál, kde nás mile uvítala i jeho paní, když jsme jí říkali, s jakým úmyslem přicházíme. Oba manželé nevěřili, že je něco takového vůbec možné a byli dojatí. Seznámili jsme si i s jejich dvěma šestnáctiletými

chlapci, dvojčaty. Takto jsme se ocitli v jejich domově v obyváčku, který byl zároveň ložnicí pro všechny čtyři odhadem do 15 m² a kuchyňce o pár metrech čtverečních. Nevíme, zda tento dům má vůbec nějaké sociální zařízení.

Když jsme se usadili, cítili jsme, že Pán je s námi všemi. Jejich srdce a tváře zářily. Paní radostí nevěděla, čím by nás pohostila. I přes jejich nouzi, nám nabídla čerstvě upečenou pizzu a uvařila nám čaj.

Přátelsky jsme si povídali. Pán jim otevřel srdce a tak nám o sobě vše řekli, jaké těžkosti zažívají, o problémech s prací, že nedostali za odvedenou práci zapláceno, že teď práci nemají, ale mají slíbeno u jedné firmy, že je zaměstná, řekli nám, že se dostali do dluhů.....

Říkali jsme jim, že v našich silách není možné zvládnout všechny své těžkosti, ale s pomocí Pána, že vše zvládneme. Ukazovali jsme jim to i na praktickém

příkladu z našeho života. Převvedli jsme rozhovor na Pána Boha. Začali jsme se bavit o Pánu, o tom, jak je má rád, jak jim chce pomoci. Říkali jsme jim, že Pán klepe na jejich dveře, jen je musí sami otevřít a umožnit, aby vešel dál. Že musí sami ve svých srdcích se Mu odevzdat a dovolit Mu, aby jim začal pomáhat. Bylo to velice spontánní, živé povídání. V tomto okamžiku jsme již byli tak všichni Pánem propojeni, byli jako jedno tělo.

Předali jsme jim dopis, který Lidušce Pán vložil na srdce, a říkali jsme jim, že když jim bude nejhůř, ať si ho čtou a vzhlíží k Pánu. Celou naši pomoc začali vnímat jako Boží zázrak. Vůbec nechápali, jak je to možné, jak jsme se tady ocitli, jak je možné, že jsme jim přinesli brambory, peřinu, oblečení a tolik jídla. ŽASLI NAD TÍM. Říkali, že jim zatím v životě nikdo nepomohl.

Liduška, pod inspirací Pánem začala číst příběh z knihy ***Přišel, zemřel, zvítězil***. Byl to příběh o nasycení hladových, o Boží lásce a pocitech a přáních lidí, aby se Pán Ježíš stal jejich králem. Sám Pán Ježíš se tak mohl dotýkat srdcí těchto svých oveček a dávat jim naději do budoucnosti. Tuto knihu, která je plná Ježíšových zázraků jsme jim předali společně s ***Cestou ke Kristu***.

Boží přítomnost byla tak hmatatelná, že jsme cítili tu Jeho lásku a spontánně jsme se my ženy objaly. Bylo úžasné, jak Boží Slovo, živé doteky Pána Ježíše daly najevo těmto lidem, že Bůh je živý a má o ně i jejich starosti zájem. Že žádná jejich starost není příliš malá nebo velká, aby se o ni nezajímal sám Bůh.

Loučili jsme se společnou modlitbou a vzájemným objetím. Viděli jsme, že Pán Bůh byl oslaven, viděli jsme, jak Jeho láska je mocná, jak dokáže lidi, kteří se v životě neviděli v srdcích spojit. Viděli jsme, jak tyto lidi Pán miluje a záleží mu na nich. Věděli jsme, že naše počáteční modlitby byly vyslyšeny, že vše bylo Jeho dílo. Moc mu za vše děkujeme.

Otevírá se před námi další výzva, další možnost, jak pomoci těmto lidem. Cítíme, že jsme k tomu vyzváni a povoláni. Třeba pomoci sehnat boty těmto lidem, možná udělat letní ADRA brigádu a pomoci dokončit stavbu domečku.... Vést je nadále k jejich Stvořiteli a Vykupiteli...

Jsmo přece jeho dílo! Bůh nás v Kristu Ježíši stvořil k dobrým skutkům, které předem připravil, abychom se jim věnovali.

Efeským 2,10

Zdeněk Popelka a Lidka Obadalová, sbor Vsetín

Foto ilustrační

„Malá víra přivede tvou duši do nebe; velká víra přivede nebe do tvé duše.“

Charles Spurgeon, britský kazatel, 1834 – 1892

Písničky s příběhem

Slyším vítr, jak zvoní

Mladí to už dávno neznají. Zní to neuvěřitelně, ale kolem devatenácti musel každý jakž takž schopný borec na vojnu. Nějaký pablík to nazval nejčestnější občanskou povinností. Dva roky se tak mládenci učili fintám, jak bránit socialistickou vlast, jinými slovy, kterak zmasakrovat co nejvíce odporných kapitalistických nepřátel.

Adventisté, to byla mezi tehdejšími zelenými mozky dobře známá problémová skupina. Většina příslušníků této antisocialisticky vyhlížející tmářské sekty totiž odmítala v sobotu blbnout s kvěrem na cvičáku. Trestry byly různé. Od víceméně symbolických až po dlouhé měsíce v lochu. Pamětníkům možná dodnes v mysli rezonují jména Mirka Válka a Jarka Wagnera. První za respektování hlasu svědomí vyfasoval jedenáct, druhý dokonce nějakých devatenáct měsíců. Není divu, že vidina sedmi set šedesáti dnů v kamizolce zelené, případně pruhované, byla hrůzným snem každého normálního mládežníka.

Celkem podle očekávání jsem v osmnácti (kdy vypadám tak na čtrnáct, patnáct) uznám schopným. Brzy nato dostávám předvolání do nejprotivnější meziříčské budovy, na tak zvanou Okresní vojenskou správu. Celý roztřepaný sedím před dvěma ohvězdičkovanými důstojníky. Jeden vyhlíží mírumilovně, druhý je ztělesněním samotného satanáše. Ten mluví především. Hodinu, možná dvě, musím odpovídat na zatraceně nepříjemné otázky. Jestli uposlechnu rozkaz k fyzické likvidaci prohnilých kapitalistů, a hlavně, jestli jej uposlechnu i v sobotu. Khaki satanáš stupňuje nátlak, jeho kolega kupodivu projevuje velkou dávku soucitu a evidentně se snaží najít nějaký snesitelný kompromis. Jsem asi srab, ale nakonec podepíšu prohlášení, že zákony, týkající se vojenské služby, budu respektovat. Nemám z toho zrovna dobré svědomí, proto o to víc tuto záležitost vytrvale předhazuji Nejvyšší podatelně.

Pomalu se blíží říjen, obvyklý čas nedobrovolného nástupu do protivného armádního koncentráku. Vrstevníkům přicházejí povolávací rozkazy. Mně však překvapivě nic. Nadejde lednový i jarní termín a v poště opět žádná obávaná obálka. Před dalším říjnem, kdy už nastupují o rok mladší borci, konečně dostávám pozdrav od Vojenské správy. Není to však zmíněný rozkaz, ale pozvánka do jejich úřadovny. Někdejší dvouhodinový stres není zapomenut, a tak do historického baráku na Vsetínské, který už dávno nestojí, vstupuji s náramným strachem a nulovým sebevědomím. Ve známé kanceláři tentokrát sedí jen onen sympaťák, který na chrabrého obránce socialismu ani trochu nevypadá. Usměje se na mne a povídá: „Soudruhu, máte na vybranou. Buď nastoupit na řádnou vojenskou službu, nebo na tak zvanou náhradní,

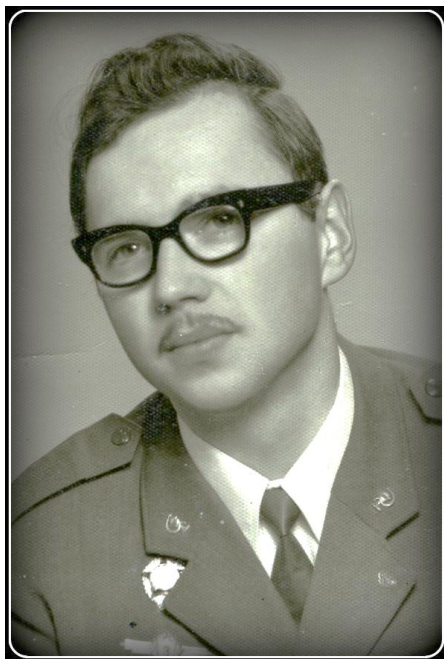
kteřá byla nově zřízena. To znamená, devatenáct měsíců na vytipovaných civilních pracovištích a pět měsíců v armádě. Máte dva dny na rozmyšlenou.“ Reaguji okamžitě: „Nemám si co rozmyšlet, беру tu náhradní!“ Dodnes si lámu hlavu nad tím, jak je možné, že to, co se pro drtivou většinu socialismu oddaných branců stane nedostižným snem, mi někdo nabídne jen tak, z dobré vůle. A že celý rok čeká, než nová varianta, která mně neobyčejně zpříjemní mládí, konečně vstoupí v platnost. Pokud si někdo myslí, že v tom nemá prsty vzpomínaná Nejvyšší podatelna, pak jeho názor ani v nejmenším nesdílím. Z nějakého

neznámého důvodu mi byla naservírována nečekaná ochutnávka nezasloužené Boží milosti. Dost možná proto, že bych dva roky vojny, na rozdíl od neohrožených hrdinů víry, asi neustál...

Příští rok a půl proto nenavlékám zelené maskáče, ale v pestrobarevných montérkách maluji nové byty, školy a obchody v

panelových sídlišťích po celé severní Moravě. Ne za směšný armádní žold, ale za víceméně běžnou dělnickou mzdu. Přečkám sladké jaro i hořké léto roku osmašedesát a třetího října pádím konečně do kasáren. K mému nemalému překvapení právě do těch, ve kterých už celý rok pobývá dobře známý Bob Škrla z meziříčského sboru. Slouží u lapiduchů v Chebu a čeká tu na mne v kruhu svých rozjařených soudruhů. Ti mne zbaví veškerých vlasů, jakož i posledních zbytků jakéž takěž důstojnosti. „Jé, tak to je ten, co je jako tento Škrlé, přijde sobotěnka a nikdo s ním ani nehne. A rajóny budou za něj dělat ostatní. Ale neboj, my ti za těch pět měsíců ukážeme, co je to mazácká vojna!“ Bob, který měl rovněž přístup k mým papírům, mě poté utěšuje slovy: „Cos' to prosím tě na té Vojenské správě podepsal? Teď budeš muset poslouchat a na nějakou volnou sobotu předem zapomeň! Budu se ti snažit nějak pomoct, ale dost dobře nevím jak.“

Cítím se jako zpráskaný pes. Spolu s ostatními „pětiměsíčky“ pak v dalších dnech pochoduji po buzerplace, zdravím šarže i mazáky, stavím komínky a protahuji hnáty na ranních rozcvíčkách. Svůj vztah k socialistické armádě projevuji tak, že kdykoliv je to jen trochu možné, tak se zašívám, vše, co jde jen trochu ošidit, šidím, a když střílím na terč, nikdy se netrefím. Ten terč totiž až příliš důvěrně připomíná člověka. Všecko, co tajně pokazím, vnímám jako náramné potěšení a nanejvýš dobrý skutek. V sobotu, kdy probíhá obvyklý generální úklid, se na prostorné kasárenské půdě uklidím tak důkladně, že mě nikdo nevypátrá. Nadřízený svobodník pocházející ze slovenské Turzovky sice vytrvale vyvolává Tomaněěěč, Tomaněěěč, ale svoji

sobotní svobodu od novodobých galejí jsem odhodlán hájit do posledního dechu. Krčím se skoro ve tmě a ani nedutám. Škvíra, kterou dovnitř proniká paprsek světla, však stačí na to, abych si mohl něco přečíst z malé, pečlivě ukryté kralické Bible. Nevím jak je to možné, ale během celého nelehkého přijímače mi mé drzé sobotní výpadky vždycky nějak zázračně projdou. Jsem totiž přesvědčen, že vše, co podnikám, dělám v harmonii s vůlí Nejvyššího. Jinak by mi to svědomí ostatně ani nedovolilo.

Poměrně brzo se proflákne, že náležím k cechu malířů. Mazáci mi proto začínají nosit hedvábné padáčky z vypuštěných světlic, abych je nějak výtvarně zvelebil. Složí je pak do obálky a posílají svým milenkám či známým. Dvacetikilové dělostřelecké granáty u středně těžkých houfnic proto čím dál častěji střídám s malým štětečkem a vodovými barvami. Přibývají zakázky nejen od běžných základácků, ale i od samotných důstojníků. Vzpomínaný Bob mi později k malování nabídne svůj stůl ve zdravotnické fotokomoře. Dodnes jsem mu za to přenesmírně vděčný. Temná místnost o rozměrech jeden krát pět metrů se tak na příští měsíce stane mým výhradním chebským cvičištem. Vztahy s nadřízenými všech možných úrovní jsou díky pomalovaným padáčkům natolik dobré, že si mohu dovolit ignorovat nejen běžný výcvik, ale i

veledůležité závěrečné ostré střelby. Z dělostřeleckého řemesla, kterému jsem se měl během pěti měsíců naplno věnovat, tak neznám zhola nic. Jako jeden z mála však na závěr obdržím prestižní děkovnou plaketu. Její text mluví za všechno: „Za vzorné plnění bojové a politické přípravy“...

Vraťme se však zpátky do fotokomory. Je sobota. Jak je teď našim svátečním zvykem, Bob leží na lůžku pod stolem dopoledne, já naopak po obědě. Tato sobota je však výjimečně ponurá. Může za to pohřeb Jana Palacha a s ním související Den státního smutku. Přemítám o svěžím Pražském jaru, následné sovětské okupaci i o současném nedobrovolném pobytu v blízkosti hranice dvou rozdílných světů. Nejvíce o zoufalém činu zmíněného Jana. Naskakují mi tisíce nejrůznějších otázek. Sahám po odložené Bobově kytaře. V temné místnosti si představuji vítr, který se prohání světem a vidí, co se všechno na něm děje. A klade si stejné otázky, jako v tuto chvíli já sám. Některá „proč“ se pak objevují na vytrženém šmíráku. V onen tuze smutný sváteční den tak vzniká písnička „Slyším vítr, jak zvoní“.

Nadchází jaro a pro mne toužebně očekávaný civil. V Chebu se zatím dějí nevídané věci. Především v jedné vile na Skalce. Právě tam, kam jsme načerno chodívali o pátečních večerech na zahájení soboty. Nevinné kamarádství vojína Boba s místní obyvatelkou, Gomolovou Jiřinou, se přetěluje v lásku. Takže se na podzim vracím do Chebu znovu. Nikoliv sám, ale s početnou valašskou omladinou. Samozřejmě na svatbu.

Svatbou sice všecko končívá, ale nikoliv příběh nastíněné písničky. Jakýmsi nedopatřením prosákne dál, a pokud naše teta Květa neblamuje, o nějaký ten pátek později si ji dokonce notuje i její generace ve v Plzni. A jak se později ukáže, šíří se v nejrůznějších variacích. Což mi vůbec nevadí. Lidová tvořivost tohoto typu je mi totiž náramně sympatická. Mezi tím probíhá v zemi rudá normalizace, která plíživou kontrarevoluci definitivně poráží a pod vedením soudruha Husáka začíná opět svítat na načervenalé lepší časy. Samozřejmě s důkladným vymýcením jakéhokoliv náboženského tmářství. Navzdory tomu křesťanská společenství nevymírají, některá dokonce pořádají hromadné autobusové zájezdy. Z Valašského Meziříčí například jednou míříme do Mladečských a Javoříčských jeskyní. Průvodkyně protahuje

stohlavý anonymní dav podsvětím, až zakotví v nebývale prostorném dómu. Jsme upozorněni na to, že oplývá neobyčejnou akustikou. Náčelník našeho zájezdu, všeho schopný dobrák Bláža Balcar, se provázející dámy otáže, zda bychom tu nemohli něco zazpívat. Milá paní neprozřetelně svolí. Temným prostorem se pak za doprovodu kytary ozývá vícehlasý zpěv. O tom, jak si vanoucí vítr pokládá málo příjemné otázky. Lidé napjatě poslouchají. Píseň končí recitativem podbarveným brumendem základní melodie. Když přednášející Dáša vysloví jméno Ježíš Kristus, dav najednou zkoprní. Odpověď na všechna „proč“ zasáhne přítomné jako blesk. V podsvětí to evidentně a docela hlasitě zajiskří. Průvodkyně pohotově rozsvítí a beze slova vyvádí přítomné na venkovní světlo. Dodnes vidím to pohrdání, se kterým si nás většina návštěvníků prohlíží. Naštěstí sklízíme i pohledy přesně opačné. Opět se potvrzuje, že jde o zcela výjimečné jméno. Jeho vyslovení nechává v klidu jen málokoho...

*Slyším vítr, jak zvoní, sám sebe se ptá
Proč lidi slzy roní, proč prapor černý vlá?
Proč píseň smutku zní krajem, kde září květ?
Proč člověk jenom sní o tom, jak zkrášlit svět?*

*Slyším vítr, jak zvoní, sám sebe se ptá
Proč růže, co tak voní, na podzim uvadá?
Proč lásky louče, snad co ráno zářila
Přestala večer plát, někam se ztratila?*

*Slyším vítr, jak zvoní, sám sebe se ptá
Proč člověk hlavu skloní, když o štěstí se zdá?
Proč lidi kopí maj', proč mají chuť se bít?
Proč smutný zůstal kraj, když zhasnul slunka svít?*

*Slyším vítr, jak zvoní, sám sebe se ptá
Proč člověk hlavu skloní, když o štěstí se zdá?*

RECITATIV *A tak mě napadá
Přece jen zvednout zrak výš
Překonat zemskou tíž
A snít...*

*Snít o takové zázračné, pohádkově krásné zemi
Kde trápení už není, zklamání ani smutek
O zemi, kde by vládl Ten, co jednou zemřel
Za tebe, za mne
Ten, co má všechny stejně rád
Ten, co chce všem štěstí dát
JEŽÍŠ KRISTUS
Ten, co ho člověk nechce znát*

*A proto musí prapor černý vlát
A proto musí láska umírat
Proto se lidé chtějí jenom rvát*

*A tam mě napadá
Zvednout zrak výš
Překonat zemskou tíž
A snít...*

(Poznámka: Text i melodie jsou zhruba v té podobě, v jaké jsme je kdysi zpívali. Pokud si někdo osvojil jinou variantu, ať se jí určitě nevzdává. A pokud někdo vymyslí další, svět bude o to pestřejší:-)

František publikán Tomanec

Mladá mysl – zaručené tipy jak duševně nestárnout

Britská společnost Mc Carthy & Stone, zabývající se budováním domovů pro seniory, provedla výzkum mezi 2000 lidmi staršími 60 let.

Kladli jim jedinou otázku: Jak zůstat v srdci mladý?

Následující tipy vycházejí z jejich odpovědí. Jen pro zajímavost: účastníci výzkumu se v průměru cítili o 13 let mladší a vypadali o 9 let mladší, než byl jejich skutečný věk.

- Hodně se smějte. I sami sobě.
- Nikdy neříkejte, že jste na něco „moc staří“. A hlavně si to nemyslete.
- Jedte někam, kde jste ještě nikdy nebili.
- Nechte si rozčuchat vlasy větrem.
- Každý den se hýbejte. I chůze se počítá.
- Nevzdávejte se ničeho, co opravdu milujete. I když jde o čokoládu nebo chleba s máslem.
- Osvěžte si nohy ve fontáně nebo v bazénku. Je-li to zakázané, tím lépe.
- Dívejte se na to z té lepší stránky. Ať je to cokoli.
- Neskuhrejte. A snažte se netrávit příliš času s lidmi, kteří pořád jen nadávají.
- Chodte mezi lidi. Jste-li introvert, přimějte se k tomu alespoň občas.
- Vytáhněte ze skříňě oblečení, které si šetříte na „lepší příležitost“. A někam v něm jděte.
- Zůstaňte alespoň občas vzhůru po půlnoci.
- Nekritizujte sociální sítě, pokud jste na žádné nikdy nebyli. Pokud jste na nich naopak moc, dejte si digitální detox.
- Žijte v přítomném okamžiku.
- Přidávejte si do ranního müsli goji neboli kustovnici čínskou.
- Přátelte se s cizinci nebo lidmi, kteří žijí úplně jinak než vy.
- Zkuste uvařit nové exotické jídlo.
- Obklopujte se lidmi, s kterými máte chuť se usmívat.
- Místo řezaných květin z květinářství si natrhejte kytičku na louce.

- Mluvte s mladšími lidmi. A opravdu je poslouchejte.
- Dopřávejte si dostatečný spánek.
- Poslouvejte i hudbu, kterou ještě neznáte.
- Fotte, co vás napadne. Klidně i selfie.
- Občas udělejte něco, co vás vážně děsí, ale vždycky jste to chtěli zkusit.
- Dobíhejte autobus.
- Co nejčastěji se divte. Pěstujte umění žasnout.
- Nebojte se, že se ztrapníte. Být trapný znamená být zcela autentický.
- Zapomeňte na slovní spojení „věku přiměřený“.
- Mějte sny. Věřte jim.

Květa Tyšerová
Foto ilustrační

ČTVRTSTOLETÍ ADRY VALMEZ

miniserál na pokračování

S BALÍČKY DO MOSTARU - podzim 1995 – část třetí

Začíná se schylovat ke dnu „D“. 18. prosince, by měl z meziříčského náměstí odstartovat plně naložený kamion i s vlekem. Slíbená souprava Jana Lauterbacha, která se někdy zjara dostala až do centra rozmláceného centra hlavního města Čechy, Grozného, je však stále ještě na značně komplikované cestě z Inguška, kam dopravovala náklad potravin právě pro čečenské uprchlíky. V pátek patnáctého s akcí podle plánu končíme, ale zmíněný kamion teprve drkotá nevyzpytatelným ukrajinským územím. V neděli je jasné, že z nějakého zatím neznámého důvodu start nestihne. Trneme hrůzou, jak všechno nakonec dopadne. Ale hlavně se takřka nepřetržitě modlíme...

V hodině dvanácté do akce vstupuje samotný ředitel. Sotva se stačí vrátit ze zmíněné ingušské mise, sbalí svého dvacetiletého syna Patrika,

naskočí do svého zapráskaného nákladního mercedesu a s připojeným vlekem peláší temnou nocí k Valmezu. Brzo ráno celou soupravu zdarma umyjí šikovní borci v dílnách ČSAD a pak už na plac nastupuje firma Kompakt, která v čele s majitelem, panem Šumberou, polepí všechny volné plochy logy zapojených sponzorů. Názvy zúčastněných škol se stěhují na stěny skříňového přívěsu a vydrží tam nejméně celý příští rok. S humanitárním nákladem se tak podívají nejen na Balkán, ale třeba i pod Kavkaz či do zemětřesením poničeného Turecka. Nablýskaný pestrobarevný kamion s vlekem poté zastavuje před modlitebnou na Hřbitovní ulici. Dětské balíčky se postupně stěhují do prostorné skříně na podvozku vlastního auta, věcné dary putují do přívěsu. Kromě zmíněných kolekcí, konzerv a trvanlivého pečiva je to například sušené sojové mléko, těstoviny a několik pytlů hrachu, čočky a fazolí. Poslední tři jmenované komodity jsou zakoupeny z valašských finančních darů, které zbyly po odečtení nákladů na dopravu. Ve Frýdku se později volný prostor zaplní asi šesti metry krychlovými přichystaného ošacení a dalšími věcnými dary. Do dalekého Mostaru tedy zamíří 14 tun humanitární pomoci, jehož primární součástí jsou především neustále skloňované vánoční balíčky. Jejich objem představuje asi 32 kubíků, což je až po strop naplněná paneláková místnost.

S nakládkou pomáhá každý, kdo má v onu chvíli volné ruce, mezi jinými i štáb ostravské televize Premiera, který předtím stačil natočit obrazové záběry a několik rozhovorů. Přítomen je rovněž redaktor Zlínských novin Roman Verner, který bude spolu s olomouckým fotoreportérem Jurou Kopáčem pevnou součástí zanedlouho startující balkánské výpravy. S mojí maličkostí pak budou okupovat interiér doprovodného mikrobusu značky Ford Tranzit, který už stačil vyzkoušet ledacos, mimo jiné i hloubku čečenských příkopů.

Se setměním se celá souprava přesouvá na vánočně vyzdobené meziříčské náměstí. Krátké slavnostní projevy zástupců Města, školství a Adry vystřídají naživo hrané koledy v podání populární folkové skupiny DDT, chcete-li, Dlouho Dřímajících Talentů. Kromě basisty Tondy Hájka

ji tvoří tříčlenná rodina Krutílkových, se kterou se budeme v blízké i vzdálenější budoucnosti víceméně pravidelně potkávat. Především s hvězdou celého ansámblu, šťavnatou a svěží Jaroslavou. Svůj křest Adrou tu prožívá rovněž čerstvě narozená Televize Valach. Její nesmrtelná duše, Dáša Církvová, se tímto, aniž to ví, taktéž neodvolatelně upisuje budoucímu valašskému adrování. Za vlezlé zimy, slabého sněžení a přítomnosti ostravské, zlínské i valašské televize se plně naložená souprava i s doprovodným vozem, který kočíruje pohodový Franta Fojtík z Rosic u Brna, vydávají na dalekou cestu. Nezamíří však k jihovýchodu, jak by se dalo předpokládat, ale přímo na sever. Ve Frýdku ji totiž čeká nejen hromada krabic s darovaným šatstvem, o kterém už byla řeč, ale také dvě a půl tuny konzervované hlívy ústříčné. Hlavně ale patrně nejširší duše všech současných adráků, rozšafná teta Horáková s dohněda upečeným kuřetem.

Přibíráme zmiňovaného Juru Kopáče a s plnými žaludky a rozvernou náladou pádíme k první celnici. Staví se nám do cesty jen kousek odtud,

na česko-slovenské hranici v jablunkovském průsmyku. Na naší straně mají humanitárky přednost, takže odbavení je rychlé a bezproblémové. Jiné je to ovšem u bratrů Slováků. Pozorní borci si všimnou, že konzervy z Fruty Kunovice mají prošlý certifikát. Od deváté večerní do druhé ranní probíhají složitá, naneštěstí bezvýsledná vyjednávání. Do akce se kolem půlnoci telefonicky zapojuje i nadprůměrně manipulativní Alena Rusová, která má konzervy na svědomí, a dokáže ukecat i mrtvého. Na uniformované Slováky však ani ona nestačí.

V zajetí nepříjemné situace a zasněžených beskydských kopců zalézáme do spacáků a na sedadlech či zaparkovaných krabicích čekáme ve fordě zrození nového dne. A také naděje, že se věci nějak pohnou dopředu. Dochází k tomu až kolem desáté dopolední. Aleně se podaří nemožné. Faxem přichází z Kunovic certifikát s neomezenou platností!

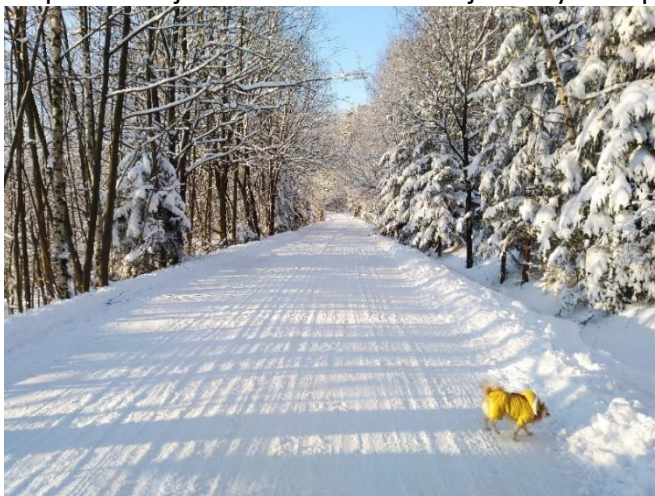
František publikán Tomanec

Dlaň

Sobotní den vypadal jako z kalendáře – krajina zasypaná jiskřícím sněhem a nebe jako v Itálii, jak já říkám. Blankyt téměř kýčovitý. Takže program na odpoledne byl jasný – vyjedeme si do kopců a užijeme si té nádhery, na kterou byly minulé zimy více než skoupé. Zabalili jsme do teplého oblečení sebe i psa, a vyrazili jsme.

Sotva jsme odbočili ze silnice mezi ValMezem a Vsetínem, začal si Péťa, ve kterém se probudil rodilý horal, jízdu užívat. Žádná sůl, žádný namrzlý asfalt – jen prohrnutá bílá cesta. Měli jsme pocit, jako bychom jeli někam do hor, a ne na naše malé valašské kopečky. První volba padla na Santov. Nádherné místo s kouzelnými výhledy je krásné v každém ročním období. Ale zasněženou cestu do prudkého kopce korunovanou ostrou vracečkou jsme naším fordem bez řetězů nevyjeli. No nic, zkusíme Dušnou.

Téměř zaplněný plácek za autobusovou zastávkou na Dušné nás přesvědčil o tom, že velmi rozumné rozhodnutí naší vlády chránit naše zdraví sezením doma místo procházky na čerstvém mrazivém vzduchu, nechává většinu lidí chladnými. Táhle je místečko! Jediné, skoro v závěji, ale je tam. Zaparkovali jsme a celí nedočkaví jsme vyrazili po modré turistické značce do překrásné přírody. Sluníčko svítí, jako by si chtělo vynahradiť zamračené minulé dny. Paprsky se odráží od hlubokého sněhu a oslepují nás. Je to krása.

Stromy obalené sněhem, větve ohýbající se pod jeho tíhou k zemi, pluhem prohrnutá cesta vlnící se po vrstevnici. Dostala jsem obrovskou chuť pustit si po příchodu domů notoricky známou pohádku Mrazík. Připadala jsem si jako Marfuška ☺ . Zavěsila jsem se do svého lvánka a užívali jsme si nádhernou procházku.

Po chvíli chůze proti sluníčku jsem szela jako krokodýl. Je opravdu ostré, a sníh jeho sílu ještě násobí. Nastavila jsem proti slunci dlaň a hned to bylo lepší. Jak podivné - jedna malá dlaň a dokáže zastínit celé obrovské slunce!

Naše rodina je po několik generací zpět ryze ateistická. Stala jsem se tedy, jakožto věřící, černou ovčí. Veškeré snahy o evangelizaci se mívají účinkem, rodiče nechtějí o Pánu ani slyšet. A přesto vidím, že máma něco hledá. Hledá nějakou duchovní bytost, kterou by učinila zodpovědnou za to, co prožívá. Bytost, na kterou by se mohla obracet ve svých obavách a přáních. Je ochotná věřit těm nejpodivnějším teoriím – skřítky počínaje, přes energie, anděly, až po mimozemšťany. Jen ne v Boha. Vidí ale, že vše okolo nás svědčí o existenci někoho většího a mocnějšího, než jsme my. Stejně jako paprsky ozářená krajina svědčí o existenci obrovského slunce. Máma ale nastavuje dlaň, aby to pravé slunce zakryla. Nastavuje ji už mnoho let. Přesto se stále modlím, aby svou ruku posunula a „slunce“ zasáhlo celé její srdce. A s jejím i tátovo. Jeví se to jako málo pravděpodobné, ale já moc dobře vím, že pro našeho Stvořitele není nic nemožné. A už teď se těším, jak spolu s nimi nastavíme tváře Jeho hřejivé síle.

Nezapomínejme se modlit za ty, kdo ještě našeho Pána neznají. Prosme za ně usilovně, aby získali nádherný dar víry a mohli zakusit, že: „... *ve tvé přítomnosti je plnost radosti, nekonečné blaho je po tvé pravici!*“

Žalm 16, 11.

Iva Chárová

Druhý únorový týden se v HopeTV odehrál ve znamení Národního týdne manželství. Téma letošního ročníku znělo: O manželství a dětech. Oddělení adventistické služby rodinám a kazatelé Radomír Jonczy a Petr Adame se pustili do hned několika projektů.

Vztahy rodičů a dětí z perspektivy biblických příběhů nám představil kazatel Radomír Jonczy. O roli otců a o dospívání dětí vedl také dva rozhovory s psychologem Pavlem Rausem.

Pro děti byl připravený seriál příběhů, jehož ústředním motivem byly vztahy v rodině.

Syndrom prázdného hnízda a Situace rodin v období koronaviru - tyto dva rozhovory proběhly on-line formou a diváci při nich mohli klást otázky v přímém přenosu.

Víte, že celovečerní film o počátcích Církve adventistů sedmého dne „**Pověz to světu**“ najdete na webu HopeTV už ve dvou verzích? Můžete si vybrat mezi českou verzí titulkovanou a dabovanou. Udělejte si kino doma a podívejte se.

Křesťanský vtip – Ameňák

Svatý smích

Humor není na překážku svatosti. Když nemůžeš najít k smíchu nic jiného, jsi tu pořád ještě ty. Říkat bližnímu pravdu s úsměvem je rozhodně lepší než se ho pokoušet umlátit pravdou. Humor má mnoho společného s láskou a dobrotou. Ten, kdo bere radostnou zvěst vážně, má důvod se smát.

*Patrick Kelly (1938),
emeritní arcibiskup liverpoolský*